

Skogstrollens stig

STORE MOSSE NATIONALPARK

Kråkfot
Natur AB

Foto: Camilla Zilo (framsida, kap 16), Kenneth Johansson (kap 1), CanstockPhoto (kap 3 & 6), Eva Götbrink (kap 7 & 8), Mikael Nord (kap 9), Kristofer Paulsson (kap 11), Bergslagsbild (kap 12), Lars Petersson (kap 10, 14 & 15), Per-Olof Wickman (kap 13).

Skogstrollens stig

STORE MOSSE NATIONALPARK

Hej och välkomna till Skogstrollens stig!
På Skogstrollens stig får ni vara med om ett sagoäventyr. Ni kommer att få möta troll och andra väsen samt lära känna en del av de djur och växter som finns här runt naturum och Store Mosse.

Jag kan inte lova att det finns troll och älvor och sånt på riktigt - men jag kan lova att allt som sägs om djur och växter i den här sagan är sant. Det vet jag, för det är jag som har skrivit den.

Eva Götbrink, sagoberättare och biolog

Stigens längd är cirka 500 meter.
Sagan är uppdelad i 17 kapitel och tar omkring 20-30 minuter att läsa.

1. En röst i skogen

Det var en vacker dag i maj. Solen sken och fåglarna sjöng. Jag hade tagit en tur ut i skogen alldeles på egen hand. Plötsligt kom jag fram till en stor björk som stod mitt i granskogen. Den såg gammal ut och hade två resliga stammar som försvann rakt upp i himlen.

Bäst som jag stod där hörde jag ett knackande ljud från stammens baksida. Vad kunde det vara? Jag smög runt trädet för att se efter. En bit upp på stammen satt en stor fågel och hackade med näbben. Den var grön på ryggen och röd på huvudet.

”Undrar just vad det är för en fågel?” sa jag till mig själv. Då hördes en röst från andra sidan trädet. ”Det är en gröngöling”, sa rösten.

Jag ryckte till. Vem kunde det vara? Var jag inte ensam i skogen? Jag gick tillbaka ut på stigen igen, men den var tom! Inte en kotte syntes till. Men en bit bort hördes två dova dunsar och sedan ett prasslande ljud. Vad i hela friden var det? Jag tvekade, men gick sedan sakta åt det håll ljudet kommit ifrån.

Gröngöling.

2. Tryfflan

Jag spanade in i skogen bland trädstammar och nedfallna grenar. Över marken ringlade sig knotiga rötter. Plötsligt rörde sig en av rötterna. Jag stelnade till. Vad var det? Var det en orm? Då såg jag, det var ingen orm - det var en svans! En stor, ringlande svans!

Svensen ledde in bakom en sten och där bakom rörde sig nånting. Så syntes silhuetten av ett stort huvud och plötsligt såg jag ett par tätt sittande ögon plira mot mig i det dunkla skogsljuset. Jag stod öga mot öga med ett livs levande troll.

”Hejsan svejsan”, sa trollet och rätade på sig. ”Jag heter Tryfflan och är ett skogstroll. Vem är du?”

”Jag heter Maja”, sa jag.

Trollet tog två snabba skutt mot mig. Nu stod hon så nära att jag kunde känna lukten av henne. Hon luktade vilt och skog.

”Jag letar efter mig lillebror som försvunnit” sa Tryfflan. ”Kan du hjälpa mig?”

Jag tvekade ett ögonblick, men svarade sedan ”Klart jag kan!”

”Bra!” sa Tryfflan och sken upp. ”Han är pytteliten förstår du och får inte vara ute i skogen ensam, men han har rymt. Han gör det ibland och då gäller det att hitta honom innan han hinner ställa till med alltför mycket rackartyg. Jag var just på väg bort till mina vänner Hombulus och Bombulus för att fråga om de har sett till honom”, sa hon. ”Kom så går vi.”

3. Blåbärsblommor och dreglande bävvar

När skogen blev glesare stannade Tryfflan.

”Här finns det blåbär, då är nog Hombulus och Bombulus inte långt borta”, sa hon.

”Blåbär?”, sa jag. ”Var då?”

”Hur mycket som helst”, sa Tryfflan. ”Du står ju mitt i blåbärsriset.”

”Jaha, blåbärsris”, sa jag. ”Jag trodde du menade bär.”

”Nä”, sa Tryfflan. ”Det finns väl inga bär nu i maj heller? Bara blåbärsblommor. Titta får du se vad söta de är. De ser ut som små skära ballonger. Alldeles för söta för att falla ett troll i smaken faktiskt. Vi troll - vi är såna”, fortsatte hon. ”Vi tycker bättre om saker som är lite skrynkliga, vilda och äckliga än sådana som är söta och ljuvliga. Vi tycker om bävvar som dreglar, skrynkliga sniglar och kattugglor som kräks. Men Hombulus och Bombulus - de älskar blåbärsblommor.”

”Men vilka är Hombulus och Bombulus egentligen?” frågade jag.

”Vänta ska du få se”, svarade Tryfflan och begav sig av längs stigen igen.

Blåbärsblomma.

4. Hombulus och Bombulus

Plötsligt stannade Tryfflan. ”Nu hör jag dem!”
hojtade hon och såg förväntansfull ut. ”Hombulus!
Bombulus! Här är jag!”

Då såg jag två humlor komma flygande och slå
sig ner i Tryfflans hand.

”Åh, så modig du är. Kan de inte bitas?”
frågade jag.

”Nej”, sa Tryfflan. ”De har inga tänder.
Istället har de en snabel.”

”En snabel?”, sa jag. ”Som en elefant? Kan de
trumpeta med den?”

Då skrattade Tryfflan: ”Nej, snabeln är mer som
ett sugrör. När humlan är hungrig flyger den iväg till
en blomma. Där rullar den ut sin snabel och suger
i sig blommans nektar. Nektar är en slags blomsaft
som den gör honung av. Hummelhonung. Fast
hummelhonorer har en gadd de kan sticka med - men
det gör de bara om någon är jättedum mot dem.”

”Hörrni mjukgosingar” sa Tryfflan till humlorna.
”Har ni sett min lillebror Gnarp? Han har rymt igen
förstår ni.”

Humlorna brummade en stund i Tryfflans hand
och flög sedan iväg.

”Nog har Gnarp varit här alltid”, sa Tryfflan
tankfullt. ”Hombulus och Bombulus såg honom
komma tultandes genom skogen i morse. Han hade
en huggorm i ena handen och snuttefilten i den
andra. Bäst vi skyndar vidare!”

5. Det luktar vätte!

Vid ett stort dött träd stannade Tryfflan igen och vände sig mot mig.

”Känner du?”, frågade hon och satte sin stora näsa upp i luften. ”Det luktar vätte!”

”Vadå luktar vätte? Hur luktar dom?” frågade jag. Jag försökte känna efter, men kunde inte känna något annan än doften av solig tallskog.

Tryfflan såg uppspelt ut. ”De luktar surt och vresigt. Och den här - den luktar synnerligen surt och synnerligen vresigt.”

I nästa ögonblick hördes ett missnöjt tjut från en plats en bit in i skogen. Det följdes av ett misslynt mumlande.

”Jodå, nog är det en vresig vätte alltid”, viskade Tryfflan belåtet. ”Vi måste gå dit och se vad som har hänt. Kanske är Gnarp i fara. Håll dig i närheten av mig. De bits inte, men kan vara lite obehagliga att ha att göra med när de är på dåligt humör - och det är de ofta.”

Vi gick närmare den plats som ljudet kom ifrån.

6. Vätten Karg-Glade

”Vid alla bärfisar och asbaggar, är det ni som har tagit min käpp? Den lilla vätten stod invid en rotvälta och hojtade ilsket.

”Vad är det för tid vi lever i? Ska inte en stackars vätte kunna stanna och vila lite utan att bli bestulen av fifflare och bedragare?” skrek han och stirrade ilsket på oss.

”Hej på dej Karg-Glade” sa Tryfflan vänligt. ”Har du blivit av med käppen säger du? Det var illa.”

”Dödgrävare och larvmördare”, hojtade vätten. ”Jag har blivit bestulen!”

”Såja, såja”, sa Tryfflan milt och log sitt allra vänligaste troll-leende. ”Den kan inte vara långt borta. Vi ska hjälpa dej att leta rätt på den. Stanna du här så länge.” Så tog hon ett skyndsamt farväl.

”Oj det var nära ögat”, sa Tryfflan när vi kommit en bit bort. ”Nu är det bråttom. Jag anar nog vem det är som har tagit den där käppen och det är bäst att vi hittar honom först, innan vätten får tag på honom.”

Vem tror du kan ha tagit vättens käpp?

”Bärfisar och asbaggar”,
”dödgrävare och larvmördare”, skrek vätten.
Visste du att alla de djuren
finns på riktigt?

Larvämördare.

Dödgrävare.

Bärfis.

Asbagge.

7. Mossor, lavar och en överraskning

En bit längre fram låg en massa stora stenar. Tryfflan körde ner näsan mellan stenarna och granskade dem noggrant.

”Vad gör du?” frågade jag.

”Letar spår”, sa hon. ”Men allt jag hittar är mossor och lavar.” Hon satte fingret på ett litet gröngrått krafs. ”Det där är bägarlav. Den har små bågare som älvbebisarna brukar dricka morgondagg ur. Och det där är näverlav. Och där uppe i trädet växer min favorit: skägglav! Synd att jag inte kan nå den, de är så skojiga att stoppa upp i näsan. Det brukar mamma göra på oss trollbarn när vi blöder näsblod. Skägglavar innehåller nämligen usnin, ett bakteriedödande ämne som gör att sår läker bättre.”

”Fast det är nog inte därför hon brukar stoppa upp dem i våra näsor. Det är nog mest för att få oss att skratta och tänka på annat” sa hon och log. Sen hoppade hon vidare längs raden av stenar. ”Och här är kvastmossa och där är raggmossa. Och här...” Plötsligt stannade hon. ”...är ett spår efter Gnarp!”

Jag gick fram till Tryfflan som låg på knä framför en platt sten. På stenen fanns ett avtryck efter en fot med fyra tår. Tryfflan undersökte det noggrant. ”Hmm... Han har gått ditåt”, sa hon och pekade. ”Han är på väg ut mot myren. Kom, vi följer efter! Och håll utkik efter fotavtryck - kanske kan vi hitta fler?”

Skägglav.

Kvastmossa.

Bägarlav.

Näverlav.

Raggmossa.

8. Grodor, paddor och trollkärlek

Vi följde fotspåren mot myren. Plötsligt stannade Tryfflan och pekade ut över mossen. Där ute rörde sig en stor, grå skepnad!

”Du behöver inte vara rädd”, sa Tryfflan. ”Det är bara en trana. Den letar nog mat. Tranor tycker om att äta grodor och jag har sett en hel del grodor här.”

”Titta! Där sitter en!”, sa jag och pekade ner i diket vid sidan om stigen.

”Nä”, sa Tryfflan ”Det där är ju en padda.”

”Jaha”, sa jag och kände mig lite dum. ”Hur ser man skillnad?”

”En padda är liksom knubbigare än en groda” svarade Tryfflan ”och så har den knottror på huden. De kan inte hoppa särskilt bra heller. De mer kravlar och krälar fram. Men den viktigaste skillnaden lär man sig om man tar fel och råkar stoppa en padda i munnen istället för en groda. Paddor är nämligen giftiga! De har fullt med giftkörtlar på ryggen!”

”Men, varför skulle man vilja stoppa en groda i munnen?” frågade jag.

”Jo”, svarade Tryfflan ”man kanske vill imponera på den man är kär i. Då tar man ett litet djur – till exempel en groda - och gömmer i munnen. Sen går man fram till den man är kär i, öppnar munnen och låter grodan hoppa ut. Det blir en glad överraskningspresent till den man tycker om. Så brukar vi troll göra när vi ska vara romantiska”, avslutade hon stolt.

Padda (vänster) och grodor (höger).

Trana.

9. Fågeltornet

Vi kom fram till ett torn av trä.

”Det är ett fågelorn” berättade Tryfflan ”På våren och sommaren brukar jag gå hit tidigt på morgonen och titta på fåglar. Men tornet är också ett jättebra ställe att gömma sig på, om man vill kasta kottar på älvorna när de dansar på myren”, sa hon.

Vi gick upp i tornet och spejade ut över mossen. Kanske kunde vi få syn på Gnarp? Plötsligt hörde jag Tryfflan dra efter andan.

”Titta!” sa hon och pekade ut mot den öppna myren.

Jag tittade i den riktning hon pekade. Där ute låg något stort och blänkte i solen. Det skimrade som guld!

”Vad är det där?” frågade jag. Jag hade aldrig sett något likande tidigare.

”Det är Myrmarksmorans krona!” svarade Tryfflan. ”Myrmarksmoran är myrens drottning och hon är mycket, mycket klok och väldigt, väldigt mäktig. Alla väsen lyder under henne - alla älvor, vättar och troll. Myrmarksmoran skyddar mossen och skogarna där vi bor. Ibland kan man få se hennes krona ligga i skogen och då vet man att hon inte är långt borta. Men hon visar sig bara ytterst sällan.”

Tryfflan såg oroligt på mig. ”Bara inte Gnarp har hittat på något dumt nu när Myrmarksmoran är i närheten” sa hon. ”Kom. Vi måste genast leta vidare!”

Skogssork.

10. Ett djur med pepparkornsögon

Plötsligt stannade Tryfflan och verkade lyssna efter något. Så dök hon ned i mossan invid en gran och började rotade runt mellan rötterna. När hon kom upp igen log hon med hela ansiktet.

”Kom!” sa hon. ”Kom så ska du få se små sötnosingar!”

Jag lutade mig fram och kikade ner i blåbärsriset.

”En råtta?” utbrast jag. ”Det där är ju en råtta!”

Tryfflan såg förnärmat ut. ”Det är INTE en råtta. Råttor är mycket större. De tycker om skräpmat och avloppsrör, därför bor de i stan. De här små gulle-tussarna är skogssorkar. Titta här ska du få se vad jag har i fickan. Här finns frön, knoppar och bär. Sånt tycker skogssorkar om. Och ibland klättrar de upp i träden för att äta lavar.”

Det lilla rödbruna djuret kravlade sig upp i Tryfflans hand och började äta. Den kikade på mig med svarta pepparkornsögon.

”Hur gammal kan en skogssork bli?” frågade jag efter en stund.

”De blir bara ett eller två år”, svarade Tryfflan.

”Det är inte ett särskilt långt liv. Vi troll, vi blir flera hundra år gamla.”

”Va?” sa jag. ”Flera hundra år? Men Tryfflan - hur gammal är du egentligen?”

”Jag fyllde 134 i vintras”, sa Tryfflan stolt.

”Men lilla Gnarp är bara 42 – nästan bara en bebis. Det är därför måste vi hitta honom nu genast!”

11. Dimmans väsen

Plötsligt tog skogen slut och framför oss bredde mossens oändliga vidder ut sig. Solen sken och i luften fladdrade färgglada fjärilar. Då hördes en späd röst uppifrån ett träd.

”Hallå”, sa den lilla rösten. ”Du trollet med den stora näsan, hallå!”

Tryfflan såg förvånad ut. ”Jag?” sa hon frågande.

”Ja, just du” svarade rösten.

Jag tittade upp åt det håll rösten kom ifrån.

Då fick jag syn på den allra vackraste varelse jag någonsin sett. Den liknade en liten människa, men var nästan genomskinlig och på ryggen satt små vingar. Det var en älva. Plötsligt såg jag att de fanns fler uppe i träden.

”Hejsan hoppsan lilla älva” sa Tryfflan. ”Vad gör ni ute den här tiden på dygnet? Ni är ju dimmans väsen och brukar bara vara framme i gryning och skymning.”

Då berättade älvan, som hette Guldkimra Månstråle Morgonljus, att hon och de andra älvorna hade stött på en vildsint trollbebis tidigt i morse. Han hade kommit smygande genom skogen med en käpp i ena handen och den hade han kört rakt ner i älvornas bon. När de försökte rädda sig ut, hade han kastat sin smutsiga snuttefilt efter dem och försökt fånga dem.

”Han var helvild! Vi flydde hit och nu vågar vi inte gå tillbaka.” Den lilla älvan såg förtvivlad ut.

”Vi kan hjälpa er med den vilda bebisen!” sa Tryfflan. ”Visa oss bara vägen till er glänta.”

Älvan tvekade. Troll var inte direkt kända för att vara snälla och hjälpsamma. Kunde det vara något lurrt med denna plötsliga hjälpsamhet? Hon funderade ett ögonblick, sen sa hon ”Om ni svär vid Myrmarksmorans krona på att skydda oss från den vilda trollbebisen, ska vi visa er vägen till vår glänta.”

”Jag svär, vid Myrmarksmorans krona” sa Tryfflan högtidligt.

12. Myrmarksmorans krona

Älvorna tog täten och ledde oss vidare till den plats där myrmarksmorans krona låg och glänste i solen.

Tryfflan stannade upp och viskade till mig
”Myrmarksmoran vakar över mossen och skogarna här omkring. Vi troll och älvor och andra väsen har alla svurit att hjälpa henne att skydda naturen. Att skydda dem som ger oss allt, men inte har någon egen röst.”

”Skydda vilka då?” frågade jag.

”Kom ska jag visa dig”, sa Tryfflan. Hon gick fram och lade vördnadsfullt sin knubbiga hand på kronan och tittade allvarligt på mig.

”Kom, lägg handen på den du med”, sa hon.

Och när jag gjorde det hände något märkligt. Det var som en uråldrig kraft rörde sig under min hand och för mitt inre kunde jag plötsligt se – nej, jag snarare kände – sjöarna och myrarna och skogens väsen. Jag kände deras obändiga kraft och ljuset i deras skönhet, men också deras utsatta sårbarhet.

Tryfflan tittade på mig. ”Jag ser att du känner det du också. Vi måste alla hjälpas åt att skydda dem”, sa hon allvarligt. Tillsammans svor vi Myrmarksmorans uråldriga ed.

”Jag lovar att skydda
skogar och myrar,
sjöar och bäckar,
de som ger oss allt,
men inte har någon egen röst.”

Store Mosse.

13. En glupsk bekantskap

Vi följde efter älvorna som skulle ta oss till gläntan där de bodde. Plötsligt petade Tryfflan mig i sidan med sitt knubbiga finger. När jag stannade och vände mig om sträckte hon fram händerna mot mig. De var kupade runt något.

”Gissa vad det är som lägger ägg, äter tills den spricker och kan spinna?”, frågade hon.

”Ehh... jag vet inte” svarade jag. ”En glupsk höna som blivit uppäten av en katt?”

”Hoho! Du är allt rolig du!” tjöt Tryfflan och stampade i marken. Så öppnade hon händerna och i dem satt – en fjäril!

”Men åh så vacker”, sa jag andlöst.

”Det är en makaonfjäril” sa Tryfflan. ”Den har nog just kläckts.”

”Aha”, sa jag ”kläckts ur ägget alltså, som du sa i gåtan?”

”Nänä”, sa Tryfflan och ruskade på huvudet. ”Så här är det: Mamma makaon lägger sina ägg på en kärrsilja. Det är en sån här blomma” sa hon och pekade på en växt som stod i närheten. ”Efter en vecka kläckts ägget och en liten larv kryper fram. Den lilla larven är mycket glupsk. Den bara äter och äter. Och den växer och växer och blir till sist så stor att skinnet spricker. Men det bryr sig inte larven om, för innanför det gamla skinnet finns ett nytt, större skinn. Så larven bara fortsätter att äta tills det nya skinnet också spricker och så håller det på. När sommaren går mot sitt slut är larven stor och mätt och har bytt skinn flera gånger. Då sätter den sig på en växt och spinner.”

”Spinner?”, utbrast jag. ”Som en katt alltså?”

Makaonfjärilslarv på kärrsilja.

”Nä”, skrattade Tryfflan. ”Den spinner en tråd av silke och med den tråden binder larven fast sig på en växt. Sen spricker skinnet på larven en sista gång så pupphuden kommer fram. Pupphuden är inte ett vanligt skinn, utan stelnar och blir hårt. Och nu händer något mycket märkligt. Inuti puppan löser larven liksom upp sig till en slags soppa och av den soppan bildas sen den riktiga fjärilen som har vingar och allt.”

Jag bara gapade. ”Är det verkligen sant?”
frågade jag.

”Ja.” Tryfflan nickade stolt. ”Så gör fjärilar.”

14. Älvornas glänta och snuttefilten

Vi kom fram till en vacker glänta som låg alldeles invid myren.

”Här är det” sa Guldkimra Månstråle Morgonljus.

Vi såg oss omkring. Gläntan var tom, där fanns ingen Gnarp. Men på en av de mjuka mossbäddarna låg en liten smutsig trasa. Det var Gnarps snuttefilt!

”Nog har han varit här alltid”, sa Tryfflan och tittade på trasan.

”Åh vad den luktar illa!”, klagade älvorna.

”Vi måste genast få bort den från vår fina glänta.”

Och innan vi visste ordet av hade de flugit iväg med snuttefilten och hängt den i ett träd en bit bort. Tryfflan skulle just protestera, men i samma ögonblick kom en liten fågel och satte sig på hennes axel.

”Hejsan lilla domherre”, sa Tryfflan. ”Har du sett min lillebror Gnarp?”

Fågeln kvittrade och pep en stund. ”Det här är Frostäpple”, sa Tryfflan när fågeln tystnat. ”Han säger att efter det att älvorna flytt, stökade Gnarp runt i gläntan en stund. Sedan kröp han upp i en björnmossebädd och somnade. När han vaknade igen gav han sig av ditåt”, sa Tryfflan och pekade. ”Frostäpple ger oss också en ledtråd att ta med på vägen. Han säger:

När fåglarna är många,
men ledtrådarna få,
låt gärdsmygen peka,
den väg ni ska gå”

Domherre.

”Vad han nu kan mena med det?” sa Tryfflan fundersamt.

Vi tackade Frostäpple och Guldkimra Månstråle Morgonljus – eller Fulskimra Fånstråle Morgonfis som Tryfflan kallade henne efter att hon vägrat att ta ner snuttefilten från trädet. Sedan gick vi vidare.

15. Låt gärdsmygen peka, den väg ni ska gå...

Bäst som vi gick där på stigen fylldes luften av fågelsång. Vi stannade och tittade upp. I träden satt det massor av fåglar.

”Du Tryfflan”, sa jag ”här finns ju många fåglar. Frostäpple sa ju: När fåglarna är många, men ledtrådarna få, låt gärdsmygen peka, den väg ni ska gå.”

”Just det!”, sa Tryfflan.

”Du som kan fåglar Tryfflan”, sa jag ”ser du någon gärdsmyg?”

”Jag ser talgoxar och blåmesar, rödhakar och nötväckor och bofinkar”, svarade Tryfflan. ”Men jag ser ingen gärdsmyg.”

”Vi måste leta”, sa jag. ”Hur ser den ut?”

”Den är brun på ryggen och ljusare på magen” svarade Tryfflan. ”Och så är den väldigt liten. Sveriges näst minsta fågeln faktiskt. Den brukar inte hoppa omkring i träd Kronorna direkt, utan håller sig närmare marken, i snår och vid rotvältor. Så den kan nog vara lite svår att hitta.”

Jag började leta. Och plötsligt - framför mig i snåret satt en liten, brun fågel. ”Jag har hittat den!”, viskade jag. ”Jag har hittat gärdsmygen!”

”Åt vilket håll pekar den?” frågade Tryfflan ivrigt.

”Pekar?”, frågade jag.

”Ja, åt vilket håll pekar näbben?”, förtydligade hon. Jag tittade på fågeln. ”Ditåt”, sa jag.

Tryfflan tittade åt det håll jag pekade. I en björk en bit bort fanns något som fångade hennes uppmärksamhet. Kan ni gissa vad det var?

Och nu mina vänner måste ni också leta rätt på gärdsmygen. För om ni ser åt vilket håll dess näbb pekar, kan ni också upptäcka det som Tryfflan såg.

Nötväcka.

Talgoxe.

Svartvit flugsnappare.

Blåmes.

Gärdsmyg.

Bofink.

Stjärtmes.

Rödhake.

Koltrast.

Sidensvans.

16. Gnarp blir återfunnen

Det som hängde i trädet var en liten käpp. Den var av trä och hade silverbeslag längst ned. Det var inget mindre än vännen Karg-Glades försvunna käpp! Den hängde ganska högt upp och Tryfflan tog ett skutt upp på en rotvälta för att nå den. Just som hon skulle ta tag i käppen hejdade hon sig.

Så log hon och vinkade åt mig att komma, samtidigt som hon satte fingret framför munnen för att visa att jag skulle vara tyst. Jag smög fram till vältan och kikade ner på andra sidan. Där låg en liten trollunge hoprullad och sov. Vi hade hittat Gnarp!

17. Ett lyckligt slut

Det blev ett lyckligt återseende för Tryfflan och Gnarp. De föll i varandras armar och gnuggade näsorna mot varann. Sen lindade Tryfflan kär- vänligt sin svans runt Gnarps och sa: ”Du får aldrig mer smita ut ensam i skogen. Lova det!”

”Jag lovar”, svarade Gnarp, men tillade: ”Fast kanske att jag nån gång, måste ta en liten sväng. Bara runt en rot eller så.”

”Möjligtvis runt en rot” sa Tryfflan. ”Men inte längre än så. Inte förrän du fyllt 75 i alla fall!”

Sen gick vi och lämnade käppen till Karg- Glade. Tryfflan sa till honom att hon hade hittat den hängandes i ett träd – och det var ju på sätt och vis faktiskt sant.

Den kvällen ställde trollen till med fest, för alla var så glada över att lilla Gnarp hade kommit till rätta. Djupt inne i skogen, bland granar och rotvältor dansade vi hela natten under fullmånens sken till de dova trollrytmerna. Och när solen gick upp och jag ensam vandrade hemåt i gryningen, såg jag skägg- lavar fladdra i träden, älvor dansa på myren och skogssorkar kila längs stigen. Jag tänkte att det finns mer liv och väsen i skogen, än jag någonsin kunnat ana. Och den tanken gjorde mig så lycklig.

Länsstyrelsen
i Jönköpings län